

NATUUR TUUR KUNST PARK KVE

Natuurkunstpark door de jaren heen

2005 - 2017

Teksten: Hein Walter

Inleiding

Een greep uit dertien edities van Natuurkunstpark! De werken van 2018 staan hier niet in, die zijn tot november van dit jaar levensecht te bekijken in Natuurpark Lelystad. Van de werken in de jaren hiervoor moeten we het doen met foto's, catalogi, en krantenartikelen. Computers hebben gelukkig een heel goed geheugen.

In totaal zijn er in al die jaren 165 kunstwerken voor het park gemaakt.

Op sommige plaatsen hebben al vier of vijf keer kunstwerken gestaan. Elke keer wordt zo'n ruimte opnieuw bekleed en als nieuw, maar het bijzondere is dat het park die kunstwerken lijkt te herinneren - ze schemeren door in onze herinnering.

De kunstwerken werden gemaakt door leden van de KVF en ook een flink aantal door gast-kunstenaars. Alleen in 2011, bij het thema OM, schreef ik geen teksten bij de werken, maar voor de rest wel. Ieder jaar opnieuw deed ik een poging om in woorden te beschrijven wat de kunstenaars met hun werk wilden vertellen. De ene keer deed ik dat in de vorm van poëzie, maar ik heb ook andere vormen geprobeerd: sprookjes, kunstbeschouwelijke teksten, opdrachten voor kinderen, gesprekken ...ik probeerde elk jaar een manier te vinden die paste bij het thema. De gedachte is steeds dat we het publiek een klein beetje op weg helpen met het lezen van de kunstwerken.

In deze CUNST PS dus een greep uit al die edities van Natuurkunstpark. Bij sommige werken heb ik de tekst een klein beetje aangepast. Hopelijk verbeterd!

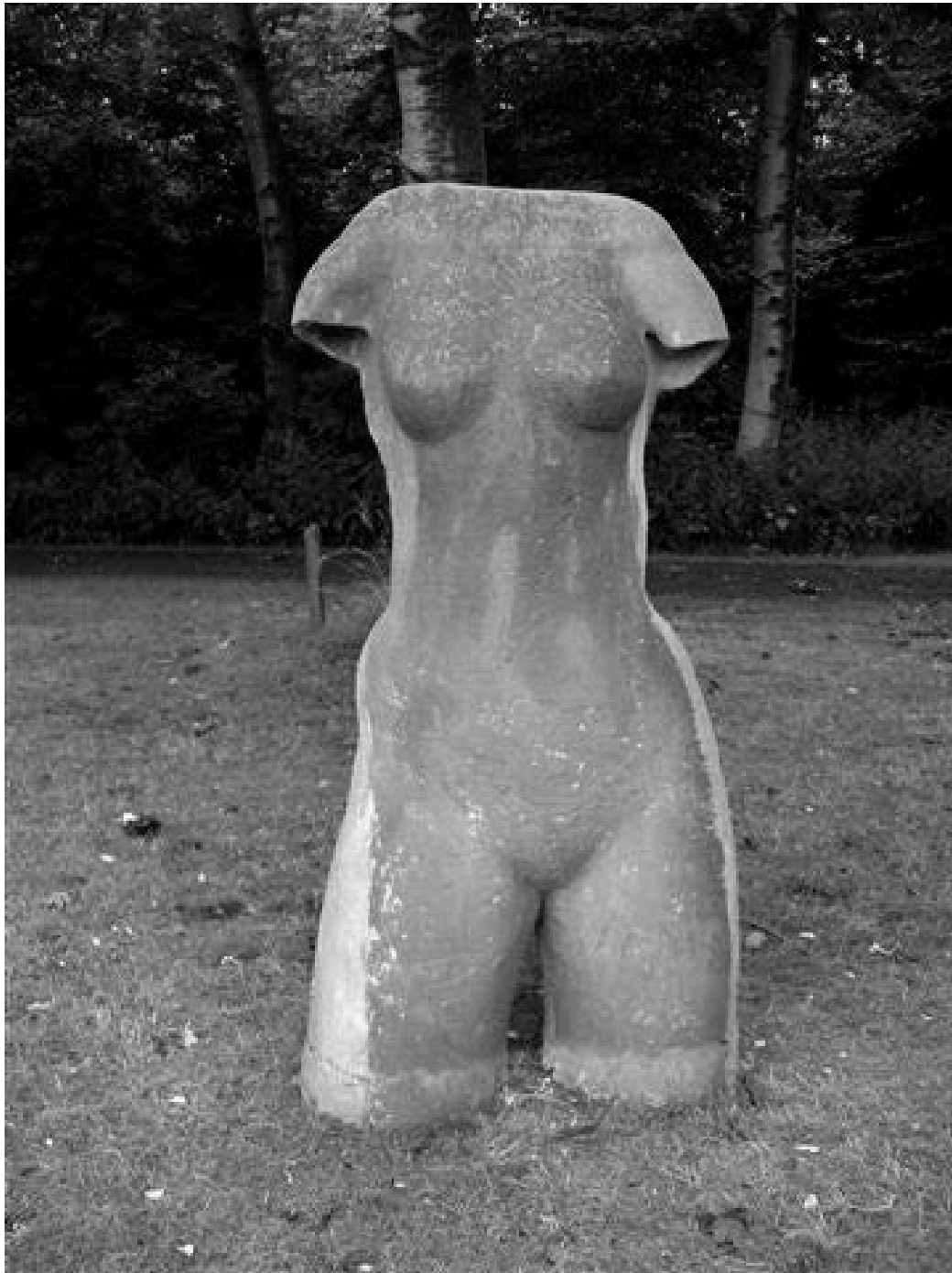
Ik heb geprobeerd om zoveel mogelijk leden van de KVF naar voren te schuiven, maar dat is niet helemaal gelukt. Linda Verwajen, Daad en Frea Lenger hebben als lid wel eens of vaker meegedaan met Natuurkunstpark, maar ik geen tekst die ik goed genoeg vond. Ik heb niet gekozen voor de gast-kunstenaars, met uitzondering van een werk van Jeroen Bolleman. Ik zag het terug en dacht... ja, die wil ik ook opnemen. Een aantal kunstenaars heeft al heel vaak meegedaan. Ik moest me beperken! Op de website van de KVF zijn overigens alle catalogi terug te vinden! www.flevokunst.nl.

Wie de foto's heeft gemaakt, dat kon ik niet precies herleiden. Daarom noem ik de namen van de kunstenaars die dat eens of vaker deden: Fred van Welie, Alice Bunt, Erna Koelman, Martin Koetsier. De kunstenaars maakten ook vaak zelf foto's van hun eigen werk. Die foto's kan ik voor deze CUNST PS ook gebruikt hebben.

Ik wens u veel kijk- en leesplezier.

En mocht u de werken van 2018 willen komen gaan bekijken, dan is zondag 29 juli een aan te raden moment. Rond 13.00 zijn de meeste kunstenaars aanwezig en dan zijn ook de ansichtkaarten beschikbaar. Die geven we gratis weg aan wie ze wil ontvangen. Zolang de voorraad strekt.

pag 4/5	Christian Wisse
pag 6/7	Jan Coenen
pag 8/9	Cor Sonke
pag 10/11	Karin van der Molen
pag 12/13	Antea Simmonds
pag 14/15	Willem Hoogeveen
pag 16/17	Jan Coenen
pag 18/19	Sia Schipper
pag 20/21	Mariël Bisschops
pag 22/23	Anthea Simmonds
pag 24/25	Pat van Boeckel
pag 26/27	Rob van den Broek
pag 28/29	Jeroen Bolleman
pag 30/31	Geert van der Pol
pag 32/33	Michel Bongertman
pag 34/35	Saskia Burseson
pag 36/37	Mary Fontaine
pag 38/39	Aleksandra Klein
pag 40/41	Karin van der Molen
pag 42/43	Ninette Koning
pag 44/45	Anita de Harde
pag 46/47	Gonny Geurts
pag 48/49	Ingrid Slaa
pag 50/51	Els Franken
pag 52/53	Sonja Rosing
pag 54/55	Johanna Braeunlich
pag 56/57	Marisja van Weegberg
pag 58/59	Mannie Krak
pag 60/61	Mira Ticheler
pag 62/63	Marijke Bolt
pag 64/65	Ingrid Slaa

Christian Wisse
Moeder Aarde
2005 / Thema SPOREN

Haar aderen stromen
vol water en bloed,

haar borsten als rotsen
en bergen als heupen,

meisje, moeder,
godin van de aarde.

Als we haar zoeken.
ligt ze onvindbaar

verborgen onder
zout en zeeën van land.

Vergeten we haar bestaan,
dan komt ze tevoorschijn

uit gras, in haar donkerste
lichaam van zand en rivierklei.

Als we haar weer weten,
dan zal ze verdwijnen,

met stromende regen
de grond in.

Jan Coenen
LIFE
2005 / Thema SPOREN

Het schrift is de brug
tussen de onzichtbare taal

en de waarneembare wereld.
Als je het schrift gaat ontleden,

zoals je planten ontleedt, woord
voor woord en verder,

dan worden letters losse onderdelen.
Dan zijn de taal abstract.

Het woord is de brug
tussen de abstracte letter

en de beschreven betekenis.
Als je letters afbreekt, uit elkaar

haalt, dan ontstaan er vormen
die bij de eerste aanblik

geen functie lijken te hebben,
maar als je de brug ontdekt,

dan begrijp je hoe sterk verbonden
de taal is met het leven.

Cor Sonke
zonder titel
2005 / Thema SPOREN

Versteende bladeren en diertjes,
totempalen vol fossiele ammonieten,

tijdsafdrukken, mineralen
die de plaats van trilobieten

hebben ingenomen, dood begraven
in gesteente en miljoenen jaren later

opnieuw gewekt tot leven,
in de gedaante van een kunstwerk

als een spoor naar het verleden.

Karin van der Molen
zonder titel
2005 / Thema SPOREN

Hier heeft een mammoet gelopen.
Hier heeft een mammoet zijn laatste stappen gezet.
Hier is het dier 10.000 jaar geleden gevallen,
de allerlaatste mammoet gevallen,
gestorven en ontbonden.
Dit is plaats waar vacht uiteen viel.
Waar ribben verweerden, verwaaiden als stof.
Vergingen. Vergaan.

De grond weet het nog. De grond weet het.
Hier heeft 10 000 jaar lang
de herinnering aan het beest
verborgen bestaan, geleefd,
als een kiem, een kiem om te ontkiemen,
ergens in toekomst,
een kiem voor het beeld van verleden.

De kiem is ontkiemd.
Vandaag is de kiem ontkiemd.
Een nieuw ontstaan.
Vandaag is een mammoet,
de allereerste mammoet uit de grond gegroeid.
Stapje voor stapje, slagtand voor slagtand
is hij uit verleden opgestaan,
zachtjes op wilgentenen om het heden niet te storen.

Kruip hier in de huid van de mammoet.
Kruip vandaag in de tijd, naar de dag
dat de allerlaatste mammoet neerviel,
stierf en weer opstond.

Anthea Simmonds
Frozen
2005 / Thema SPOREN

Het verhaal gaat dat Jacob
met een engel vocht, Michaël

met de duivel, zij tegen
de rooien en wij nog altijd

en overal tegen de Duitsers,
maar in feite vecht iedereen

vooral tegen zichzelf.

De sporen van het gevecht
staan in je ik vereeuwigd.

Om op te kunnen staan,
moet je eerst zijn gevallen.

Wie veel gevallen is, weet
met open mond te bloeien.

Willem Hoogeveen
Gastvrij
2006 / Thema VREEMDE VOGELS

Wees welkom, vreemde,
ga zitten, neem plaats,
maak het jezelf
makkelijk, doe alsof
je thuis bent, daar
is je stoel, we houden je
liever een beetje apart,
want je blijft toch
een vreemde, ook al
leer je de taal die wij spreken,
je spreekt nooit de onze.
We geven je volop de ruimte,
maar bij voorkeur een plek
die wij niet gebruiken,
daar op water zit je
geen mens voor de voeten.
En eens, in de toekomst,
als je ons goed genoeg kent
en begrijpt hoe vreedzaam
meelevend we zijn –
en zien wij je wel zitten –
neem dan je stoel op
en wandel een kant op.
Blijf je toch nog
een vreemde, even goede
vrienden, maar dan
helpen wij je liever
het land uit.

Eens deed de wereld het goed. Er was sprake
van vreedzame omgang. Was het de kracht

van bloemen en vlinders die mensen tot liefde bewoog,
hen bedaad het teken van vrede liet maken

met twee vingers gespreid ten hemel geheven?
De mensen waren toen aardig en zacht

voor elkaar, ze hielden een ander warm in het oog.
We waren het liefst zo gebleven,

maar de wereld ging verder, draaide zich om.
De vingers wezen al snel naar de grond,

gaven geen teken van leven, maar maakten
een eind aan de vrijheid, de mensen doofstom.

Zie nu de eenling, het zelfbewuste dier, het serpent
van een mens, op zijn wijdopen mond

staat een stilstaande schreeuw. Mismaakt en
vervreemd van zijn soort – geen een die hem kent.

Jan Coenen
De eenling
2006 / Thema VREEMDE VOGELS

Sia Schipper
De dualist
2006 / Thema VREEMDE VOGELS

Wie wil voelen hoe de vroege mens,
een vreemde eeuwigheid geleden,

zich met al het aardse leven wist verbonden,
doet er goed aan om te weten welke druk

er door de mogelijkheden van het menselijk bewustzijn
op het hedendaags bestaan wordt uitgeoefend.

Alles kan en alles lijkt te mogen, dus de keuzes
die moderne mensen moeten maken

zijn haast grenzeloos ondraaglijk: geluk is te koop,
fabrieken moeten bloeien en het geld bij de burens

is groener dan het gras. De economen
zijn de nieuwe schriftgeleerden en de journalisten

schrijven ons opinies voor als medicijnen
tegen moedeloosheid. De bomen

en de dieren houden zich gedeisd,
de natuur is maar te gast in onze tijd.

Of is het toch nog andersom,
maar zijn wij botweg blind geworden

voor de gastvrouw? Wie zal ons leren?
De vroege mens...ze zwijgt.

Mariël Bisschops
Priëel
2006 / Thema VREEMDE VOGELS

Recept voor het bouwen van een eenpersoons locatie

Benodigdheden:

Neem 30 zongerijpte boomstammen van minimaal 3 meter.

Doe daarbij 30 verse lange wilgentenen.

Ontdoe een flinke kluit van wortels, stam en loof,
gebruik alleen de stronk.

Als bindmiddel 40 meter boshoeft en sisaltouw naar believen.

Omschrijving:

Verbind de stammen met boshoeft tot een gesloten hekwerk.

Plaats een omgang van wilgentenen, zodanig dat de omgang
over de stammen hangen. Gebruik het sisaltouw voor stevigheid.

Hou in de koepel ruimte voor de lucht.

Plaats in het midden van het bouwwerk de boomstronk.

Gelegenheid:

De ruimte is bijzonder geschikt als natuurlijke kooi,
voor het opbergen van vreemde vogels, zonderlinge types
die niet in staat zijn om zich aan te passen aan het gangbare.
Het is aardig om in dit geval de verticale stammen tralies te noemen.

De ruimte kan echter ook uitstekend dienen
als romantische stilteplaats voor een bevoorrechte medemens
die zich even in het middelpunt van het universum wil wanen.
Hanteer voor die gelegenheid de benaming priëel.

Anthea Simmonds
You can't play in my garden
2007 / Thema ONTSLUITEN / AFSLUITEN

Er waren eens twee meisjes,
twee meisjes hand in hand,
er waren eens twee meisjes,
de tuin was kinderland.

Ze lachten en ze speelden
met poppen en een beer,
ze lachten en ze speelden,
iedere dag maar weer.

Maar zomaar in de zomer
kwam ruzie tussenbei,
het was net lekker zomer,
het spelen was voorbij.

”Mijn tuintje is gesloten,
je bent niet mijn vriendin,
mijn tuintje is gesloten,
jij mag er nooit meer in,

de zandbak en de schommel,
zijn nu voor mij alleen,
de bijen en de hommels
zoemen voor mij alleen”.

Maar al een uurtje later
was alles weer oké,
ze zaten aan het water
en lachten alletwee.

Ze renden in het tuintje
en speelden in het zand;
twee meisjes in het tuintje...
een dag in kinderland.

Pat van Boeckel
Tower of wind
2008 / Thema BURL

Galmt de klok, het bijna
verklonken brons,
het hart van tijden
vervlogen, ons

in stilte tot
bidden, inblazing?
Nee, het is het gebod
tot verbazing:

open je oren,
het zichtbare klinken
stroomt uit de toren

en vloeit over water –
het water blijft drinken
en nooit wordt het later.

Rob van den Broek
Brulboei
2008 / Thema BURL

Ik zie ze nog boeiend en brullend,
kolkend en klokkend, elkaar
in golven belagend, opjagend,
bestokend als jeugdige bokken,
getijden trotserend met lansen als ridders,
als herten met punten, geweien,
messcherpe zwaarden, bij tijd en wijlen
een schip dat te ver gaat verjaagd,
als Don Quichotten tegen molens –

nu hier op het droge, als vier
oude wijzen, in kleuren van herfst,
in het bruin van de bronsttijd,
als een stel musketiers, een voor allen
en allen voor een, die de strijd
met de lucht niet zullen ontwijken
en staan voor het oeroude brullen,
het burlen van zeeën, voor het diepe
geluid dat ons raakt in de lurven,
de plaats van de weemoed: het land
dat verlangt naar het water.

Jeroen Bolleman
Zonder titel
2008 / Thema BURL

Ze komen uit de stad, de hectiek van alledag
ontvlucht, kruispunten van menselijk verkeer.

Nu staan ze hier, rode palen in een nieuwe habitat.
Ze hebben zich aan hun omgeving aangepast.

Het is met een begonnen, op een dag
stond die er, apart, maar overtuigd van de stap:

stadslicht in het groen, eend in de bijt.
Anderen kwamen hem voorzichtig na,

werden onhoorbaar gelokt met golven,
vreemde signalen – we staan voor een raadsel.

Voorzichtig, ze zijn schuw, ze nemen zo
de benen – ieder een – maar ben je onzichtbaar,

en voelen ze zich vrij en onbekeken,
dan zie je ze vanzelf bewegen.

Als de bokken bronstig zijn, dan kun je
de kudde heel donker horen brommen.

Geert van der Pol
Living proof
2009 / Thema PROOF

Levend bewijs

Uit een tak groeit een rib,
van een bast het gewelf
van een dier, het karkas
van een beest, een gewei –

met een ruk staat het op,
en het zucht – alsof God
erop blaast . Als een boom
staat het daar, houten hert.

In het hart van het dier
is het ruim, is er plaats
voor het licht en de dood -
het bewijs dat het leeft.

Michel Bongertman
Proof of my love
2009 / Thema PROOF

Ik hou van jou,
zo veel, zo veel,
zo ontzettend onnoembaar.

Zonder jou ben ik leeg,
onzegbaar ongelukkig,
onzichtbaar en niemand,
zonder jou ben ik niets.

Ik besta om jou,
jij hebt mijn hart,
jij maakt me gelukkig.

Saskia Burleson
Zonder titel
2009 / Thema PROOF

Het spel van de constructie
neemt dertel bezit van de ruimte;

losbandig danst het metaal om het glas,
het hart, tekent vrolijk bewegende

lijnen eromheen alsof
het zeggen wil: wees vrij, wees mij,

geniet van het leven, mijn omarming,
de geneugten van liefde bedreven!

Maar de beweging is ruw en verroest
en het glas wordt tot stilstand gedwongen.

Het licht houdt zich schijnbaar afzijdig,
lijkt onbevangen en koel,

maar als de tijd rijp is, zal het
het lichaam doordringen, tot in het hart,

tot diep in de poriën van het glas
en daar de geest bevrijden.

Mary Fontaine
Zonder titel
2011 / Thema ZEVEN

Witte bloem, betoverend in de hoogte
hangend tussen groene bomen.
Stralende bloemkelk van plastic,
object van huishoudelijke schoonheid.

Het zal niet de geur van nectar zijn
waardoor bijen en wespen worden aangetrokken,
maar de keur van KEMA.

De regen zeven, dat is wat deze
negenenveertig mostzeven doen.
Als het regent, zal het water samenkomen
in de bekkens en door de gaten stromen.

Het giet straks van de regen,
een douche zal het zijn,
een nieuwe fontein, een waterval.
Ook de zon zal gezeefd.
Een zee van lichtjes, overdagsterren.

Vogels met nestdrang zullen hier hun uitzet stallen,
afgevallen bladeren zullen dekens worden
voor hun pasgeboren kuikens.
Als vakantiegangers in een hangmat,
zo zullen de jongen slapen.

Aleksandra Klein
Kooi van Faraday
2012 / Thema HET BEGIN VAN DE WERELD

Wat hangt me boven het hoofd? Wat trilt daar?
Wat is daar uit de lucht gevallen,

als een komeet uit de ruimte?
Het doet me denken

aan de kooi van Faraday, een elektrisch vacuüm
voor natuurkundige experimenten.

Ik zie de aarde, en nog een, en nog een!
Schuilt daarin de toekomst?

Streep weg wat niet van toepassing is!
Kies er een die je mooi vindt! Klein of groter.

Let op de beweging; het is niet de wind in de bomen.
Het is de frequentie waarop wij trillen.

Mensheid, vandaag meedraaiend op deze aarde,
morgen door trilling reizend naar een parallel universum.

Gaan we op weg naar een andere wereld,
of blijf je liever in deze kooi gevangen?

De huiveringwekkende paddenstoel
die we kennen als ontplofte atoombom.

Niets ontziend en alles vernietigend.
Zal het zo gaan? Is dat de weg?

Moet eerst de oude wereld kapot
voordat we een nieuwe wereld kunnen maken?

Ninette Koning
Het begin
2013 / Thema ER WAS EENS

Er waren eens zeven vrouwen.
Wereldwonderen waren het.
Prachtig en kleurrijk, sterk en zacht tegelijk.
Ze kwamen uit zeven verschillende windstreken,
ze waren geboren in zeven verschillende continenten
en ze spraken zeven verschillende talen -
het waren echt zeven volkomen eigen en zelfstandige vrouwen.

Ze praatten allemaal anders, ze lachten anders,
ze aten en dronken anders, ze dachten en bewogen anders
en ook sliepen ze allemaal op hun eigen manier,
precies zoals ze hadden geleerd, zoals ze waren grootgebracht.
Ze hadden ook allemaal hun eigen herinneringen,
hun eigen wensen en talenten, hun eigen ervaringen
en zo waren ze alle zeven uniek.
Alle zeven mooi, alle zeven leuk, alle zeven bijzonder.

Ze waren allemaal echt anders, maar in één opzicht waren ze gelijk:
het gevoel in hun buik was hetzelfde.
Ze konden niet omschrijven wat ze voelden,
maar dat hoefden ze ook niet, want ze begrepen elkaar feilloos.
Het gevoel in hun onderbuik loog niet, de wind zou gaan draaien.

Zij zouden pal moeten staan. Alle zeven.
In de wind, de kracht met tegenkracht beantwoorden.
Het kon niet anders, zo moest het gebeuren.
En zo werden ze een, samen zoveel groter dan alleen,
zeven maal zeven, zeventig maal zeventig.
Laat nu de wereld maar komen!

Anita de Harde
Plastic
2014 / Thema VISIOENEN

We hebben het door!
Het duurde even.

We moesten eerst de halve wereldzeeën
naar de bliksem helpen, eerst moesten
miljoenen vissen en vogels creperen
– hun donder vol afval en rommel –
voordat we het begrepen.

Plastic stroomt het land op,
een goedaardige vloedgolf die glinstert
als lieflijke golfjes aan het strand.

Het duurde even,
maar we leren het wel.

Transformatie, daar gaat het om,
verandering van het een in het ander,
van blinde mens naar ziende,
van slordige naar wetende,
van drijvend plastic eiland
naar een boom die is geworteld
in de toekomst.

Het duurde een eeuw,
maar we hebben het begrepen.

De zee blijft voortaan schoon,
het plastic krijgt een vruchtbaar leven
en de wereld is een hemel.

Geloof het maar.
We zullen het weten.

Gonny Geurts
Zonder titel
2015 / Thema WATER - LAND

Water: Een waterbed! Mensen worden graag gewiegd.
Geen harde ondergrond, maar zachte bodem.

Land: Zouden ze soms heimwee hebben naar de baarmoeder,
veilig in de oerschoot, zwemmend in water?

Water: En als ze geboren worden, dan moeten ze! Hup, vooruit! Leven!

Land: Leren, zoeken, uitvinden, werken, groeien, ontwikkelen!

Water: En vergeet niet de fouten die ze daarbij steeds moeten maken!
Fouten zijn onontbeerlijk voor het wezen van de mens.
Zonder fouten kan de mens zich niet ontwikkelen.

Land: Nogal vermoeiend moet dat zijn.

Water: Het is ook geen wonder dat ze aan het eind van de dag
lekker willen liggen in de armen van het water!
En dromen van alle dingen die goed zijn gegaan.

Land: Of fout.

Water: Het is ook eigenlijk wel een twijfelaar, de mens.
Het moeilijke van het menselijke leven
is dat er niet staat beschreven hoe ze dat moeten doen.
Er is geen gebruiksaanwijzing.

Land: Hoezo? Ademhalen, eten, drinken en het groeien gaat vanzelf.

Water: Zelfs voor de dieren is het niet zo simpel.
Mensen moeten zich ontwikkelen, maar ook liefhebben,
ze moeten trots zijn, maar niet teveel, want hoogmoed ligt op de loer,
ze moeten zacht zijn, soms hard, eigenzinnig, maar ook volgend,
een eigen mening hebben, maar ook luisteren naar anderen.

Land: Hoe doen ze dat eigenlijk?
Hoe leren ze dat?

Water: Ze leren dat van elkaar! Maar ze weten zelden zeker of het goed gaat.
Steeds is er twijfel. Naar links, of naar rechts? Liever ergens in het midden.
Niet te groot, niet te klein, beter een tussenmaatje.
Twijfel is hun beste vriend.

Land: Wie is dan degene die alles zeker weet?
Degene die weet wat het goede is?
Als je leert van de verkeerde, dan leer je het verkeerde.

Water: Soms leert iemand van de verkeerde mens juist het goede.
En soms leren ze van de verkeerde inderdaad het verkeerde.

Land: Getver, wie heeft de mens in Godsnaam bedacht?

Water: Haha, sommigen denken dat jij en ik dat samen hebben gedaan!

Land: Echt niet! We hebben hooguit de grondstoffen geleverd.
Ze moesten eens weten hoe het werkelijk zat.

Water: Die tijd komt vanzelf. Al zullen er nog heel wat twijfelaars
verwekt worden voordat de mens zo ver is.

Land: Er moet inderdaad eerst nog heel veel water door de rivieren stromen!
Laat ze nog maar even slapen, de mensen.

Water: En laat ons hier maar stiekem kijken hoe ze dat doen.
Slapen.... of iets anders.

Ingrid Slaa
Waterlelie
2015 / Thema WATER - LAND

- Land: De natuur is belangrijk voor de mens.
Dat is altijd zo geweest.
Het is mooi om te zien dat we gewaardeerd worden.
Wij zijn hun adem, hun rust, hun eten en drinken.
En in de huidige tijd, met de verstedelijking en steeds meer asfalt en cement, lijkt de zucht naar de natuur steeds belangrijker.
- Water: Ja, dat is zo, en daar mogen we natuurlijk trots op zijn, maar bij kunstenaars ligt het genuanceerder.
Zij gebruiken de natuur om hun eigen gevoel vorm te geven.
- Land: Een eeuw terug zag ik de schilders wel zitten in een weiland, met een reisezel en verf op hun palet.
Ik zie nu alleen maar mensen die foto's maken van de natuur.
Ze hebben allemaal een camera.
Allemaal kunstenaars!
- Water: Het is al een hele toer om de mens te leren kennen; om de kunstenaars te kunnen volgen moet je een stap verder.
- Land: Ze maken een foto van een landschap en dat noemen ze kunst, wat is daar ingewikkeld aan?
- Water: Jij beschrijft een eenvoudige vorm van kunst maken.
Het kan veel ingenieuzer.
Neem nou dit beeld, een waterlelie.
- Land: De Franse kunstenaar Monet is beroemd geworden om zijn waterlelies.
- Water: Ja, misschien heeft hij er wel voor gezorgd dat mensen waterlelies mooi gingen vinden.
Dat kan kunst bewerkstelligen; kunst toont aan, kunst maakt de weg vrij.
- Land: Vergeet De Efteling niet.
- Water: Inderdaad, de waterlelie is niet zomaar een plant op het water met witte bloemen, het is een plant met historie, een plant met menselijke betekenis.
En daaraan wordt hier een nieuwe betekenis toegevoegd.
De bladeren van deze mensgrote waterlelie zijn namelijk gemaakt van de afdruk van de rug van de kunstenaar.
- Land: Dus het is een menselijke plant geworden.
Of wil de kunstenaar soms bezit nemen van de natuur?
- Water: De mens is van nature een hebberig wezen, dat klopt wel, maar in dit geval ligt het anders.
Deze mens, deze kunstenaar, zoekt de natuur in zichzelf.
Zij gebruikt geen verf en kwasten, maar de afdruk van haar eigen rug om een waterlelie te bootsen, na te bootsen.
En de rug is een kwetsbaar lichaamsdeel. Net zo kwetsbaar als een waterlelie.
- Land: Een soort waterballet dus, dans op het water.
- Water: De rug van een balletdanseres is sierlijk en frêle, ietwat melancholisch.
Tschajkowski erbij, liefst strijkers, en zwijmelen maar.

Els Franken
Boomvrouw
2016 / Thema BOMEN

Boomvrouw - boom van een vrouw,
sterk als natuur, oer als moeder aarde;

schaduwgever, staand in de stormen,
gebogen in de regen, vruchtdrager,

gever van leven met voeten
in de bodem en handen reikend

naar de hemel, geef ons heden
ons dagelijks brood, kook het eten,

doe de was – zo was het. Zo is het?
Gelijke plichten, rechten ammehoela,

pannen, tafel dekken en de afwas,
pumps aantrekken, kokerrokje

voor kantoor, koters tussendoor
naar oppas oma, dan de baas een kopje

koffie, tikken tot je carrièrevingers dor
als blaren vallen in de struiken.

Boomvrouw – haar leven
in kannen en kruiken.

Sonja Rosing
Het milieu
2016 / Thema BOMEN

Een onschuldig spel met knikkers?
Nee, lijfsbehoud en voortbestaan.

Als mensen niet de schoonheid zien
in takken, bladeren en schors,

dan misschien toch wel in diepe kleuren,
in de onschuld van een kinderspel.

De magische glans van glas
is onweerstaanbaar; zelfs de meest

verstokte liefhebber van asfalt
zal verweken bij het zien van zoveel moois.

Staat iemand stil met een kettingzaag,
of met een bijl klaar om te hakken,

dan laat de boom zijn knikkers vallen.
De man herinnert zich meteen de oude stoep

en is weer klein, een joch met korte broek.
Hij voelt de looiers in zijn zak.

Knikkers zijn betoverend als kralen,
ogen gaan vanzelf open - we zijn kinderen.

Laat toch staan, de bomen, laat ze schitteren
en stralen – natuur laat zich niet kopen.

Johanna Braeunlich
Dierenrechten en dierenbescherming
2016 / Thema BOMEN

Mooie boom, prachtig leven!
Door tijd en ramspoed heen

het fundament gebleven
van het menselijk bestaan.

Wij plukken de vruchten.
Je vraagt ons niks terug.

En ook dieren, fantastische wezens,
zonder jullie zou de wereld

leeg zijn, grauw en treurig -
een aarde van asfalt en steen.

Vissen en vogels, tijgers en mieren,
geen enkel schepsel kunnen we missen.

Bloemen en bijen en vlinders,
kleurrijk en tierig, dartel en zomers;

kinderspel, zo lijkt het, vrolijk -
wat jullie doen is broodnodig.

Laat ons het zien, laat ons het leren -
bekoring en groei, natuurlijke liefde.

We bidden samen, jij en ik.
Jouw hand raakte de mijne net

niet aan. Een flinterdun laagje glas
maakt dat ze niet samensmelten.

Waren we een, dan waren we niets -
je keek door ons heen

en we vonden het niet erg.
Dan waren we alles: de boom,

het bos, de wind, steen en storm.
We zouden God zijn of iets

dat als twee druppels water lijkt op stilte.
Het scheelt niet veel, maar nog

zijn we apart, ieder een,
nog niet toe aan het geheel.

Mannie Krak
ReShelter 2.0
2017/ Thema IN

Ga binnen, sluit je ogen,
laat het donker je omarmen.

Neem de tijd om stil
geluiden op te vangen.

Je wordt omringd door dieren.
Hoor je herten? Wilde zwijnen?

Dat kan heel goed, ze zijn er.
Paarden, zwanen, spechten,

spits je oren, zoek de richting
van hun stemmen – ze laten

zich echt horen, als je luistert.
Het fluiten van de otters,

het grommen van wisenten,
je herkent het als je inzoomt.

Kom binnen, schuil, word wijzer,
word deskundig en ervaren.

In dit huis van afvalmaterialen
leer je onderscheiden,

onder dit moderne tentzeil
komen mens en dier te samen.

Mira Ticheler
InCognito
2017 / Thema IN

Zijn, niet meer
dan er zijn – geen naam,

onherkenbaar schuilend
voor de buitenwereld.

Moeder Natuur wiegt je,
de wind zingt zacht een melodie.

Hier, beschut en stil,
krijg je vleugels.

Jouw natuur – beschrijf het,
geef taal aan je gedachten

en rol de woorden op, als een cocon.
De zinnen zullen transformeren

tot een verhaal misschien,
een bevlogen sprookje, poëzie.

Je komt en gaat,
je krijgt en laat iets achter,

niets zal nog hetzelfde zijn,
alles wordt opnieuw geboren.

Twee hele helften,
samen een cirkel.

Lichthuis van takken,
stilstaand en groeiend.

Wind kan vrij spelen,
adem en geestdrift

voelen zich welkom;
wensen, verlangens,

laat ze maar komen,
hier zijn ze helder.

Veilig, besloten,
open, genaakbaar –

ruimte voor inzicht,
hier wil je binnen.

Ingrid Slaa
InGrid
2017 / Thema IN

Verplaats jezelf in mij
en je voelt dat ik

een ander ben.
Ik ben mens,

zoals jij – heus,
ik zie en hoor

anders dan jij
hoort en ziet.

Zet je neus waar ik
hem had, je voorhoofd,

mijn kin – zo
begint de metamorfose.

Herschep jezelf
zoals ik dat deed

en weet dat je kan denken
als een ander.

Niet dieper of beter, maar anders,
en daarom beter en dieper.

